

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 265/2025-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite (pôvodne Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky, expozitúry Východ) v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-64/NKA-PZ-VY-2012, proti postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (pôvodne Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky) v konaní vedenom pod sp. zn. VII/1 Gv 251/15/1000 a proti postupu Špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. BB-4T/43/2019 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 4T/43/2019) takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. marca 2025 (doplnenou podaniami doručenými ústavnému súdu 10. marca 2025, 4. apríla 2025 a 9. mája 2025, pozn.) domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), ako aj základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite [ďalej len „vyšetrovateľ“] (pôvodne Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru,

národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky, expozitúry Východ]] v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-64/NKA-PZ-VY-2012, postupom generálnej prokuratúry (pôvodne úradu špeciálnej prokuratúry) v konaní vedenom pod sp. zn. VII/1 Gv 251/15/1000 a postupom špecializovaného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. BB-4T/43/2019 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 4T/43/2019). Sťažovateľ zároveň žiada, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v celkovej sume 80 500 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo 2. júla 2009 uznesením vyšetrovateľa vznesené obvinenie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 a 4 Trestného zákona. Dňa 10. mája 2010 bolo sťažovateľovi uznesením vyšetrovateľa rozšírené obvinenie za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a zločin neodvedenia dane a poistného formou organizátorstva podľa § 21 ods. 1 písm. a) k § 277 ods. 1 a 4 Trestného zákona. Úrad špeciálnej prokuratúry podal 20. decembra 2019 na sťažovateľa a ďalších 20 osôb obžalobu na špecializovanom súde, ktorý o nej konal v napadnutom konaní, pričom na hlavnom pojednávaní konanom 20. januára 2025 bol špecializovaným súdom vyhlásený rozsudok, proti ktorému sťažovateľ podal odvolanie.

3. Sťažovateľ poukazuje na to, že po vyhlásení rozsudku podal 3. februára 2025 vo vzťahu k napadnutému konaniu špecializovaného súdu sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, ktorá bola uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 9/2025 z 13. februára 2025 zamietnutá ako nedôvodná.

4. Z vlastnej rozhodovacej činnosti je ústavnému súdu známe, že sťažovateľ predchádzajúcou ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. mája 2022 (vedenou na ústavnom súde pod sp. zn. II. ÚS 344/2022, pozn.) už v minulosti namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým konaním vyšetrovateľa a napadnutým konaním prokuratúry, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením č. k. II. ÚS 344/2022-23 z 12. júla 2022 tak, že túto predchádzajúcu ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že vyšetrovateľ, úrad špeciálnej prokuratúry a špecializovaný súd v jeho trestnej veci riadne nekonali a nimi vedené napadnuté konania trvali nedôvodne a neúmerne dlho. Sťažovateľ poukazuje na to, že od vznesenia obvinenia sťažovateľovi (t. j. od 2. júla 2009) do vyhlásenia (neprávoplatného) rozsudku špecializovaného súdu (t. j. do 20. januára 2025) uplynulo už viac ako 15 rokov, pričom podľa jeho názoru je, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), potrebné predmetné trestné konanie považovať za jeden celok.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné

náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu jej neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde].

II.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom vyšetrovateľa a napadnutým postupom prokuratúry:

A. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

8. Pokiaľ ide o sťažovateľom v aktuálnej ústavnej sťažnosti namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (v spojení s čl. 47 charty) napadnutým konaním vyšetrovateľa a napadnutým konaním prokuratúry, ústavný súd v prvom rade konštatuje, že ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 344/2022-23 z 12. júla 2022 odmietol ako zjavne neopodstatnenú predchádzajúcu ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou rovnako namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým konaním vyšetrovateľa a napadnutým konaním prokuratúry.

9. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd poukazuje na to, že podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je neprípustný. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

10. Z citovanej právnej úpravy vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je neprípustná z dôvodu, že sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

11. Zákon o ústavnom súde v dikcii § 55 rozoznáva až štyri podmienky neprípustnosti návrhu (m. m. III. ÚS 402/2021, I. ÚS 636/2022). Prvá podmienka obsiahnutá v § 55 zákona o ústavnom súde sa týka takej veci, o ktorej už ústavný súd meritórne (teda nie procesne, okrem prípadu uvedeného v § 212 zákona o ústavnom súde) rozhodol (ide o tzv. prekážku veci právoplatne rozhodnutej *res iudicata facit ius*). V tejto súvislosti sú meritórnymi rozhodnutiami aj tzv. kvázi meritórne uznesenia, ktorými síce ústavný súd návrh odmieta pre zjavnú neopodstatnenosť, ale v skutočnosti vec meritórne prerokuje a negatívne pre navrhovateľa aj rozhodne, čo je prípad sťažovateľa (m. m. II. ÚS 13/2021, III. ÚS 402/2021, I. ÚS 636/2022). Prekážka už rozhodnutej

veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci (napr. I. ÚS 510/2019, I. ÚS 545/2019, I. ÚS 33/2020, II. ÚS 4/2020, II. ÚS 141/2020, II. ÚS 312/2021, IV. ÚS 262/2020, I. ÚS 636/2022).

12. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že predchádzajúca ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou sťažovateľ namietal napadnuté konanie vyšetrovateľa a napadnuté konanie prokuratúry, bola odmietnutá uznesením ústavného súdu uznesením č. k. II. ÚS 344/2022-23 z 12. júla 2022 podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnená, pričom rozhodnutie o odmietnutí ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej nemožno považovať za rozhodnutie „o podmienkach konania“, ktoré by bolo možné dodatočne splniť.

13. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť sa v tejto časti týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, bolo potrebné ju v tejto časti odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

B. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

14. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým konaním vyšetrovateľa a napadnutým konaním prokuratúry, ústavný súd na úvod konštatuje, že sťažovateľ predchádzajúcou ústavnou sťažnosťou nenamietal porušenie aj týchto práv napadnutým konaním vyšetrovateľa a napadnutým konaním prokuratúry, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti nemožno považovať za neprípustnú.

15. Sťažovateľ porušenie týchto práv napadnutým konaním vyšetrovateľa a napadnutým konaním prokuratúry odôvodnil v ústavnej sťažnosti tým, že vzhľadom na celkovú dĺžku trestného konania došlo v jeho prípade aj k „odňatiu“ práva na súdnu (a inú právnu) ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a k „odňatiu“ práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. Vo vzťahu k uvedenej argumentácii ústavný súd konštatuje, že takáto skratkovitá, všeobecná a nekonkrétna argumentácia, z ktorej ani len v náznaku nevyplývajú skutočnosti odôvodňujúce záver, že by vyšetrovateľ alebo úrad špeciálnej prokuratúry odmietli vo veci sťažovateľa konať (čo je nevyhnutným predpokladom na to, aby bolo teoreticky vôbec možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti, pozn.), neumožňuje ústavnému súdu vôbec posúdiť dôvodnosť namietaného porušenia týchto práv sťažovateľa napadnutým konaním vyšetrovateľa a napadnutým konaním prokuratúry.

17. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd pripomína, že § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde zakotvuje požiadavku relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv. V tejto súvislosti ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane konštatoval, že je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo čo najpresnejší opis skutkového stavu a najmä logickú právnu argumentáciu,

na základe ktorej možno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom, resp. rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a porušením v ústavnej sťažnosti označených práv garantovaných ústavou, resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, ktorého vyslovenia sa sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti domáha (II. ÚS 346/2021, IV. ÚS 574/2018, m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012).

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým konaním vyšetrovateľa a napadnutým konaním prokuratúry odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

II.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom špecializovaného súdu:

19. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv napadnutým postupom špecializovaného súdu, sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti poukazuje na celkovú dĺžku predmetného trestného konania, pričom vo vzťahu k napadnutému postupu špecializovaného súdu len vo všeobecnosti poukazuje na povinnosť sudcu konať bez prietahov a uvádza, že špecializovaný súd je dlhodobo nečinný, keďže obžaloba bola na sťažovateľa podaná 20. decembra 2019, pričom špecializovaný súd nezabezpečil, aby bolo napadnuté konanie právoplatne ukončené. V doplnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ bez ďalšieho doplnil prehľad termínov hlavných pojednávaní v predmetnej trestnej veci.

20. Vo vzťahu k uvedenej argumentácii sťažovateľa ústavný súd v prvom rade konštatuje, že si je vedomý názoru ESLP, v zmysle ktorého je trestné konanie potrebné posudzovať ako celok. Ani uvedený názor ESLP však sťažovateľa nezbavuje povinnosti náležite odôvodniť svoju ústavnú sťažnosť.

21. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že má v ústave a zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, ktorých uplatnenie je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde. Z hľadiska predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv. V tejto súvislosti ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane konštatoval, že je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo čo najpresnejší opis skutkového stavu a najmä logickú právnu argumentáciu, na základe ktorej možno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom, resp. rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a porušením v ústavnej sťažnosti označených práv garantovaných ústavou, resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, ktorého vyslovenia sa sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti domáha (II. ÚS 346/2021, IV. ÚS 574/2018, m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012).

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že napriek rozsiahlosti ústavnej sťažnosti z jej obsahu nie je zrejmé, v čom konkrétne mal spočívať zásah špecializovaného súdu

do označených práv sťažovateľa. Sťažovateľ, ktorý je v konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, totiž v ústavnej sťažnosti bližšie konkrétne nevymedzil, resp. neidentifikoval konkrétne obdobia prípadnej nečinnosti, neefektívnej činnosti alebo príklady zmätočnej, nezákonnej, nekoordinovanej, nesústredenej a nehospodárnej činnosti špecializovaného súdu, ktoré mali mať vplyv na porušenie označených práv sťažovateľa. V ústavnej sťažnosti tak absentujú elementárne indície nevyhnutné pre posúdenie opodstatnenosti tvrdení sťažovateľa o porušení jeho označených práv napadnutým konaním špecializovaného súdu. Z uvedeného vyplýva, že v ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ktorý je v konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, absentuje uvedenie relevantnej konkrétnej ústavnoprávnej argumentácie, resp. relevantné ústavnoprávne konkrétne odôvodnenie.

23. Možno tak uzavrieť, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol žiaden ústavnoprávne relevantný argument, ktorý by vôbec umožňoval ústavnému súdu posúdiť dôvodnosť namietaného porušenia označených práv sťažovateľa napadnutým konaním špecializovaného súdu, a preto v tejto časti ústavná sťažnosť nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené zákonom o ústavnom súde.

24. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa odôvodnenia ústavnej sťažnosti ako esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľa, ktorý je v konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 233/2021, II. ÚS 270/2021).

25. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv sťažovateľa napadnutým konaním špecializovaného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

26. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

27. Ústavný súd na záver dopĺňa, že v situácii, ak sa sťažovateľ domnieva, že v jeho veci dochádza k zbytočným prietiahom, nič mu nebráni obrátiť sa na ústavný súd s novou ústavnou sťažnosťou, ktorá bude spĺňať všetky ústavou a zákonom o ústavnom súde vyžadované náležitosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2025

Ľuboš Szigeti
predseda senátu